

Китоби Юил ва Калисои Лодикийи Адвентистони Рӯзи Ҳафтуми — Рақами Чилу Чор

Jeff Pippenger
2026-02-10

Рақами чилу чор

Дар соли 1844 таълимоти Шанбеи рӯзи ҳафтум кушода шуд ва сипас ба Хоҳар Уайт ҳангоми он ки ӯ ба сандуқи аҳд назар андохт, таъкид гардид. Ӯ ҳамчунин сабт кардааст, ки дар рӯзҳои охир таълимоти таҷассум низ ҳамон гуна таъкиди осмонӣ дошт. Шанбеи рӯзи ҳафтум нури махсусро аз сандуқ ифода мекунад, вақте ки Рӯзи каффораи намунавии муқобил оғоз ёфт, ва Шанбеи соли ҳафтум нури махсусро аз сандуқ ифода мекунад, вақте ки Рӯзи каффораи намунавии муқобил ба анҷоми худ мерасад.

Таълими таҷассуд дар охири чамъномаи муқаддаси Ибодот 23 намунавор нишон дода шудааст; он барои рӯзи шанбеи рӯзи ҳафтум, ки аввалин чамъномаи муқаддас дар аввали Ибодот 23 аст, омега мебошад. Он шанбеи аввал қудрати офаринандаи Худоро ифода мекунад ва шанбеи охири қудрати бозофаринандаи Ӯро ифода менамояд. Он шанбеи аввал бо адади «23» ва охири бо адади «252» нишон дода шудааст.

Он ду рамз сутунҳои анҷоми Левизод бисту се мебошанд, ва онҳо ҳамчунин сутунҳои анҷоми таърихи миллери низ ҳастанд. Соли 1798 иҷрои 2,520 сол бар зидди подшоҳии шимолии Исроил буд, ва 2,300 сол 22 октябри соли 1844 ба иҷро расид. Вақте ки хоҳар Уайт ба муқаддасгоҳ ҳидоят карда шуд ва ба Даҳ Аҳком назар афканд, ӯ намунаи қавми охирамони Худоро пешкаш менамуд, ки Масеҳро ба Қудси Ақдос пайравӣ мекунад, ҳангоме ки Ӯ кори ошӣ бахшидани Худро ба анҷом мерасонад. Имтиҳони маъбад имтиҳони пайравӣ кардан ба Барра аст, ба ҳар чое ки Ӯ меравад.

Инҳоянд касоне ки бо замон наҷис нашудаанд; зеро ки онҳо бокирагонанд. Инҳоянд касоне ки ба ҳар чое ки Барра меравад, аз паси Ӯ мераванд. Инҳо аз миёни одамон харида шудаанд, то ки навбарӣро барои Худо ва барои Барра бошанд. Ваҳй 14:4.

Хоҳар Уайт, чун як набӣ, мӯъминони вафодори ибтидиро тасвир мекард, ки бо имон ба Қудси муқаддастарин дохил шуданд; ва бо ин кор вай намунае фароҳам меовард барои мӯъминони вафодори охирамон, ки бо имон ба Қудси муқаддастарин дохил мешаванд ва сипас ба сандуқ менигаранд. Он чизе ки онҳо дар он ҷо ба нури равшаншуда мебинанд, таълимоти таҷассум аст, анҷомёбии якшавӣ. Онҳо ду қаррӯби сояфканро мебинанд, ки ду Шанбеи офариниш ва бозофаринишро намоёндагӣ мекунад. Онҳо 252-ро дар як ҷониби сандуқ ва 23-ро дар ҷониби дигар мебинанд ва дарк мекунад, ки мувофиқи офариниш ва бозофариниш, 23 издивоҷи Илоҳият бо инсониятро ифода мекунад, ва 252-ро ҳамчун рамзи табдилёбии инсон ба инсоне мебинанд, ки бо Илоҳият якҷо шудааст.

Курсии раҳмат набояд бардошта мешуд; бинобар ин, барои он ки Хоҳар Уайт ба даруни он нигоҳ кунад, ин як ваҳйи махсус буд, ва аз чиҳати нубувватӣ ин тасвир бештар ба рӯзҳои охир тааллуқ дорад, на ба рӯзҳое ки ӯ дар онҳо зиндагӣ мекард. Бо дидан мо дигаргун мешавем. Имтиҳони маъбад ин аст, ки Масеҳ қавми бокираи Худро қадам ба қадам ба маъбади Худ роҳбарӣ мекунад. Ҳақиқатҳои нубувватӣ қадамҳои роҳиери ифода мекунанд, ки бо паёми Нидои Нимашаб равшан гардонида шудааст.

Маъбади Миллеритӣ, ки чиҳилу шаш сол бино шуда буд, як қадам аст.

Маъбади инсонии «23» («мард ва зан, онҳоро офарид») як қадам аст.

Бардоштани маъбади Худ аз ҷониби Масеҳ дар се рӯз як қадам аст.

Анборхона маъбади Малоқӣ аст.

Неҳемё анборхонаро аз палидии Тӯбиё пок сохт.

Он маъбад ҳамон чое буд, ки саркоҳин Ҳилкиё дар рӯзҳои эҳёи подшоҳ Йўшиё навиштаҳои Мусоро пайдо кард.

Маъбаде, ки Наҳемё онро аз таҳқири муқаддасот пок кард, ҳамон маъбадест, ки Масеҳ, чунон ки хоҳар Уайт мегӯяд, ду бор онро аз «таҳқири қуфромези» он пок намуд.

Сандуқи хоби Миллер як зина буд.

Пас аз он ки Масеҳ содиқони Худро ба Қудс-ул-ақдос раҳнамун шуд, ӯ онҳоро, чунон ки хоҳар Уайт ба сӯи сандуқ тасвир кардааст, ба назди сандуқ мебарад, тахти раҳматро баланд мекунад ва иҷозат медиҳад, ки онҳо ба даруни он назар афкананд. Ҳангоме ки онҳо ба даруни он менигаранд, мебинанд, ки ҳам таълимоти таҷассум ва ҳам шанбеи рӯзи ҳафтум бо ҳалое нарм фаро гирифта шудаанд. Қоида бар қоида, қасоне ки таълимотеро, ки «бо нуре мулоим печонида шудаанд», мешиносанд, бо хоҳар Уайт ҳамоҳанг мешаванд, дар ҳоле ки бо имон ба Қудс-ул-ақдос ворид мегарданд ва ба даруни сандуқ менигаранд.

Паёмбарони қадим бештар ба таври мушаххас барои рӯзҳои охир суҳан гуфтаанд, на барои рӯзҳое ки худ дар онҳо зиндагӣ мекарданд. Вақте ки худи он паёмбарони қадим ҷузъи шаҳодат мегарданд, онҳо қавми Худро дар рӯзҳои охир намояндагӣ мекунанд, ва қавми Худо дар рӯзҳои охир ҳамон яксаду чилу чор ҳазор мебошанд. Хоҳар Уайт шояд муҳимтарин паёмбари қадим бошад, зеро ҳамаи тасвирҳои ӯ таърихи алфаи таърихи омегаи яксаду чилу чор ҳазорро намояндагӣ мекунанд. Ҳамаи паёмбарон бақияро тасвир менамоянд, аммо Хоҳар Уайт ҳамчунин як таърихи ибтидоиро намояндагӣ мекунад, ки дар таърихи анҷом ёбанда—то ба ҳарфи охирин—ба иҷро мерасад.

Дар таърихи бунёдии алфа, хоҳар Уайт, дар рӯё, ба Қудси аъзам дар муқаддасгоҳи осмонӣ бурда мешавад. Чун ба он ҷо расид, курсии раҳмат бар сандуқи аҳд, курсе ки набояд бардошта мешуд, боло бардошта шуд, то хоҳар Уайт ба даруни он назар афканад, ки дар он ҷо Даҳ Аҳкомро дид.

«Дар муқаддастарин ҷой ман сандуқеро дидам; бар рӯй ва паҳлӯҳои он тиллоӣ софтарин буд. Дар ҳар ду нӯги сандуқ як карруби зебо буд, ки болҳояшро бар он густурда буд. Чехраҳояшон сӯйи якдигар нигаронида шуда буд, ва онҳо ба поён менигаристанд. Миёни ғариштагон як манқали тиллоӣ буд. Болои сандуқ, он ҷо ки ғариштагон меистоданд, ҷалоли бисёр дурахшоне буд, ки монанди тахте менамуд, ки Худо дар он сокин буд. Исо назди сандуқ меистод, ва чун дуоҳои муқаддасон назди Ё боло мерафтанд, бухур дар манқал дуд мекард, ва Ё дуоҳои онҳоро бо дуди бухур ба назди Падари Худ пешкаш менамуд. Дар сандуқ кӯзаи тиллоӣ манно, асои Ҳорун, ки навда бароварда буд, ва лавҳаҳои сангине буданд, ки мисли китоб ба ҳам печида мешуданд. Исо онҳоро кушод, ва ман Дах Аҳкомро дидам, ки бо ангушти Худо бар онҳо навишта шуда буданд. Бар як лавҳа чорто буд, ва бар дигараш шашто. Он чор аҳкOME, ки бар лавҳаи аввал буданд, аз шаштои дигар дурахшонтар медурахшиданд. Вале аҳкоми чорум, аҳкоми шанбе, аз ҳамаи онҳо бештар медурахшид; зеро шанбе ҷудо карда шуда буд, то ба эҳтироми номи муқаддаси Худо риоя карда шавад. Шанбеи муқаддас пурҷалол менамуд — ҳалқае аз ҷалол гирдогирди он буд. Ман дидам, ки аҳкоми шанбе бар салиб меҳкӯб нашудааст. Агар чунин мебуд, он нӯҳ аҳкоми дигар низ меҳкӯб шуда буданд; ва мо озод мебудем, ки ҳамаи онҳоро бишканем, чунон ки аҳкоми чорумро бишканем. Ман дидам, ки Худо шанберо тағйир надодааст, зеро Ё ҳаргиз тағйир намеёбад. Аммо поп онро аз рӯзи ҳафтуми ҳафта ба рӯзи аввали ҳафта тағйир додааст; зеро ӯ мебоист вақтҳо ва қонунҳоро тағйир диҳад». Early Writings, 32.

Ақидаи шанбеи рӯзи ҳафтум ақидаи алфа дар таърихи бунёдии ҳаракати Миллерӣ буд, ки ҳамчун ҳаракати Филадельфиягии Миллерӣ оғоз ёфт, сипас дар соли 1856 ба ҳаракати Лаодикиягии Миллерӣ табдил ёфт, ва баъдан дар соли 1863 ба Калисои Адвентистони Рӯзи Ҳафтумии Лаодикиягӣ табдил гардид. Хоҳар Уайт инчунин ақидаи омегаро дар таърихи рӯзҳои охир муайян менамояд, вақте ки ҳаракати Лаодикиягии яксаду чилу чор ҳазор ба ҳаракати Филадельфиягии яксаду чилу чор ҳазор табдил меёбад. Нурҳои алфа ва омега бо ақидаи шанбеи рӯзи ҳафтум ва ақидаи таҷассум ифода меёбанд.

«Онҳое ки бо Худо муошират доранд, дар нури Офтоби Адолат роҳ мераванд. Онҳо Начотдиҳандаи худро бо вайрон сохтани роҳи худ пеши Худо беҳурмат намесозанд. Нури осмонӣ бар онҳо метобад. Ҳангоме ки онҳо ба анҷоми таърихи ин замин наздик мешаванд, дониши онҳо дар бораи Масеҳ ва дар бораи пешгӯиҳои марбут ба Ё хеле меафзояд. Онҳо дар назари Худо арзиши беинтиҳо доранд; зеро бо Писари Ё дар ягонагӣ ҳастанд. Барои онҳо каломи Худо пур аз зебӣ ва дилрабоии бемисл аст. Онҳо аҳамияти онро мебинанд. Ҳақиқат бар онҳо ошкор мегардад. Таълимоти таҷассум бо партави мулоим фаро гирифта мешавад. Онҳо мебинанд, ки Навиштаҳо калидест, ки ҳамаи асрорҳоро мекушояд ва ҳамаи душвориҳоро ҳал мекунад. Онҳое ки намехостанд нурро бипазиранд ва дар нур роҳ раванд, наметавонанд сирри худотарсиро дарк кунанд; аммо онҳое ки дар бардоштани салиб ва пайравӣ кардани Исо тардид накардаанд, нурро дар нури Худо хоҳанд дид». The Southern Watchman, April 4, 1905.

«таълимоти таҷассум» ҳамчунин «сирри тақво» номида мешавад.

Ва, ба ҳеҷ баҳсе, сирри худотарсӣ бузург аст: Худо дар ҷисм зоҳир гардид, дар Рӯҳ сафед карда шуд, ба фариштагон намоён шуд, дар миёни халқҳо мавъиза карда шуд, дар ҷаҳон ба Ё имон оварда шуд, ба ҷалол боло бурда шуд. 1 Тимотиюс 3:16.

«Асрор» то замони насли охирин пинҳон аст, вақте ки вафодорон мебинанд, ки таълимоти таҷассум омегаи шанбеи рӯзи ҳафтум аст.

Ҳамон сирре, ки аз асрҳо ва аз наслҳо пинҳон дошта шуда буд, вале ҳоло ба муқаддасони Ё ошкор гардидааст; ба онҳо Худо хост маълум созад, ки сарвати ҷалоли ин сир дар миёни халқҳо чист; ва он ин аст: Масеҳ дар шумо, умеди ҷалол. Қўлассиён 1:26, 27.

Мувофиқ аст, ки айнан Қўлассиён 1:26 дар бораи «сирре» сухан мегӯяд, ки «пинҳон дошта шуда буд», вале он сир дар рӯзҳои охир «ошкор гардониди мешавад». Нури набавӣ ҳангоме ошкор мегардад, ки нубувват кушода шавад, чунон ки дар Дониёл 12 тасвир ёфтааст, ки дар поёни 1,260 рӯз, дар вақти охир, як нубувват кушода мешавад. Он нубуввате, ки барои наслҳо пинҳон монда буд, кушода мешавад, ва он нубувват ҳамон ҳақиқат аст, ки ҳангоме кушода шавад, «ҷалол» аст, ки ба халқҳо дар замони қонуни якшанбе маълум гардониди мешавад. Он сир Масеҳ дар шумост, умеди ҷалол, ки дар айёми садо додани карнаи ҳафтум ба анҷом мерасад.

Аммо дар айёми садои фариштаи ҳафтум, ҳангоме ки Ё ба навохтан оғоз кунад, сирри Худо ба анҷом хоҳад расид, чунон ки Ё ба бандагони Худ — анбиё — эълон намудааст. Ваҳй 10:7.

Ба таври қомилан муносиб аст, ки овози фариштаи ҳафтум, чунон ки дар Ваҳй 10:7 нишон дода шудааст, дар рӯзи даҳуми моҳи ҳафтум ба садо даромаданро оғоз намуд. Фариштаи ҳафтум ҳамчунин ҳамчун войи сеюм тасвир шудааст, ва ду войи аввал Ислом буданд; бинобар ин, ду шоҳид фароҳам меоянд, ки войи сеюм Ислом аст. Асрори Худо ҳангоме ба анҷом мерасад, ки карнаи Ислом навохта мешавад.

Дар таърихи карнаи ҳафтум, таълимоти таҷассум, ки сирри Масеҳ дар шумост, ё иттиҳоди илоҳият бо инсоният аст, чунон ки онро Масеҳ ҳангоме ки бар Худ ҷисми инсонӣ гирифт, намоёндагӣ намуд; онҳое ки докталабанд аз ҷумлаи саду чилу чор ҳазор бошанд, озмуда хоҳанд шуд, ки оё равшан ва имони заруриро доранд, то ба Қудси Қудсҳо дохил шаванд. Агар онҳо дудила шаванд, торикӣ бар онҳо фурӯ хоҳад афтод; агар Барраро ба ҳар кучо ки Ё меравад пайравӣ кунанд, роҳнамоӣ хоҳанд шуд, то ба сандуқ назар афкананд. Дар сандуқ онҳо таълимоти шанбеи рӯзи ҳафтум ва таълимоти таҷассумро хоҳанд ёфт.

Ҳарчанд ин ду таълимот то ин дараҷа аҳамиятнок бошанд ҳам, он чи ман бар он тамаркуз менамоям, на нурҳои алфа ва омега, балки он аст, ки набия зан қавми Худоро дар ҳоли ворид шудан ба муқаддасгоҳи осмонӣ ва нигаристан ба сандуқи аҳд тасвир кардааст. Бояд дар таърихи яксаду чилу ҷаҳор ҳазор, дар айёми охир, нуктае вучуд дошта бошад, ки дар он яксаду чилу ҷаҳор ҳазор ба Қудси Ақдас бурда мешаванд, то ба сандуқи кушодашуда назар афкананд.

Агар шумо имоне доред, ки бовар кунед анбиё қавми Худоро дар айёми охир тасвир мекунад, ва ҳамчунин имоне доред, ки Хоҳар Уайт дар ҳар чихат, ба ҳамон андозае ки ҳар паёмбари дигари Китоби Муқаддас илҳомёфта буд, илҳомёфта буд, — пас татбиқе, ки ман ҳозир баён кардам, бояд ҳамчун ҳақ қабул карда шавад. Саду чилу чор ҳазор бояд бо имон Масеҳро то ба Қудси муқаддастарин пайравӣ кунанд, чунон ки Хоҳар Уайт меғӯяд, ки аминҳо дар 22 октябри соли 1844 чунин карданд. Он вақт ду табақа зоҳир шуданд: онҳое ки рад карданд, ки бо имон дохил шаванд, ва онҳое ки дохил шуданд.

«Ба ман боз ба эълони омадани нахустини Масеҳ ишора карда шуд. Юҳанно дар рӯҳ ва қудрати Илёс фиристода шуд, то роҳи Исоро муҳайё созад. Онҳое ки шаҳодати Юҳанноро рад карданд, аз таълимоти Исо баҳрае набурданд. Муқовимати онҳо ба паёме ки омадани Ёро пешгӯӣ мекард, онҳоро дар ҷое қарор дод, ки наметавонистанд ба осонӣ қавитарин далелро, ки Ё Масеҳ буд, қабул намоянд. Шайтон касонеро, ки паёми Юҳанноро рад карданд, ба пеш мебард, то боз ҳам дуртар рафта, Масеҳро рад намуда, маслӯб созанд. Бо ин кор онҳо худро дар ҷое қарор доданд, ки натавонистанд баракати рӯзи Панतिकстро қабул кунанд, ки он ба онҳо роҳи даромадан ба муқаддасгоҳи осмониро меомӯзонд. Даридани пардаи маъбад нишон дод, ки қурбониҳо ва ойнҳои яҳудӣ дигар қабул нахоҳанд шуд. Қурбонии бузург тақдир гардида буд ва қабул шуда буд, ва Рӯҳулқудс, ки дар рӯзи Панतिकост нозил шуд, афкори шогирдонро аз муқаддасгоҳи заминӣ ба муқаддасгоҳи осмонӣ равона кард, ки Исо бо хуни Худ ба он ҷо даромада буд, то бар шогирдони Худ манфиатҳои кафорати Худро фурӯ резад. Аммо яҳудиён дар торикии комил боқӣ монданд. Онҳо тамоми нуре ки наметавонистанд дар бораи нақшаи наҷот дошта бошанд, аз даст доданд ва ҳанӯз ҳам ба қурбониҳо ва ҳадияҳои бефоидаи худ таваккал мекарданд. Муқаддасгоҳи осмонӣ ҷойи муқаддасгоҳи заминиро гирифта буд, вале онҳо аз ин тағйир ҳеҷ огоҳӣ надоштанд. Бинобар ин, онҳо наметавонистанд аз миёнравии Масеҳ дар ҷои муқаддас баҳра баранд.»

«Бисёре бо даҳшат ба роҳи яҳудиён дар рад кардан ва маслӯб сохтани Масеҳ менигаранд; ва ҳангоме ки таърихи бадрафтории шармовари Ёро меҳонанд, чунин меандешанд, ки Ёро дӯст медоранд ва на чун Петрус Ёро инкор мекарданд ва на чун яҳудиён Ёро маслӯб месохтанд. Аммо Худое ки дилҳои ҳамаро меҳонад, он муҳаббатеро, ки онҳо даъво доштанд нисбат ба Исо эҳсос мекунанд, ба озмоиш овардааст. Тамоми осмон бо амиқтарин таваҷҷуҳ пазироии паёми фариштаи аввалро мушоҳида мекард. Аммо бисёре ки худро дӯстдори Исо меномиданд ва ҳангоми хондани достони салиб ашк мерехтанд, хабари хуши омадани Ёро масҳара карданд. Ба ҷойи он ки паёмо бо шодмонӣ қабул кунанд, онро фиреб эълон намуданд. Онҳо касонеро, ки зоҳиршавии Ёро дӯст медоштанд, бад медиданд ва онҳоро аз калисоҳо берун карданд. Онҳое ки паёми аввалро рад карданд, аз дувумин паём баҳрае гирифта натавонистанд; ҳамчунин аз нидои нисфишабӣ низ баҳраманд нагардиданд, ки бояд онҳоро омода месохт, то бо имон ҳамроҳи Исо ба Қудси Қудсҳои муқаддасгоҳи осмонӣ дохил шаванд. Ва бо рад кардани он ду паёми пешин, онҳо фаҳмиши худро чунон тира гардониданд, ки дар паёми фариштаи сеюм, ки роҳи даромадан ба Қудси Қудсро нишон медиҳад, ҳеҷ нуре дида наметавонанд. Ман дидам, ки чунон ки яҳудиён Исоро маслӯб карданд, калисоҳои номӣ низ ин паёмҳоро маслӯб кардаанд; бинобар ин онҳо

ҳеч донише аз роҳи даромадан ба Қудси Қудс надоранд, ва наметавонанд аз шафоати Исо дар он ҷо баҳра гиранд. Монанди яҳудиёне ки қурбониҳои беҳудаи худро меоварданд, онҳо низ дуоҳои беҳудаи худро ба он ҳучрае пешкаш мекунанд, ки Исо онро тарк кардааст; ва Шайтон, ки аз ин фиреб хушнуд аст, симои динӣ ба худ мегирад ва ақли ин масеҳиёни ба забон эътирофкунандаро сӯи худ мебарад ва бо қуввати худ, бо аломатҳои худ ва мӯъҷизаҳои дурӯғини худ амал мекунад, то онҳоро дар доми худ маҳкам созад». Early Writings, 259–261.

Хоҳар Вайт раванди пешравандаи имтиҳони таърихи Яҳёи Таъмиддиханда ва Масеҳро, ки бо дар зулмоти комил мондани яҳудиён анҷом ёфт, муайян мекунад, то ҳамон таърихро дар замони миллериён, ки таърихи алфои Хоҳар Вайт аст, яъне пайғамбарзани қадимии айёми охир, нишон диҳад. Имтиҳони ҳаёт ё марг дар ибтидо бар сари ворид шудан ба Қудси Ақдос ё саркашӣ аз ин кор буд. Саркашӣ аз ин кор ҳамон зулмотро бар исёнгарони таърихи миллери овард, ки бар яҳудиёни осии таърихи Масеҳ омада буд.

Исо ҳамеша анҷоми чизеро бо оғози он тасвир мекунад; бинобар ин, вақте ки хоҳар Уайт ба Қудс-ул-Ақдос бурда шуд ва ба сандуқи кушода назар афканд, дар иртибот бо имтиҳони 22 октябри соли 1844, ин муайян месозад, ки он яқсаду чилу чор ҳазор нафар дар мавриди пайравӣ қардан аз Барра ба Қудс-ул-Ақдос ё ворид шудан ба торикии комили абадӣ озмуда хоҳанд шуд. Ин ҳақиқат бар эътиқоде асос ёфтааст, ки дарк мекунад пайғамбарони қадим, ҳангоме ки ҳуди онҳо ҷузъи шаҳодати сабтшуда мегарданд, қавми охирзамонии Худоро тасвир менамоянд. Хоҳар Уайт ҳар ду гурӯҳро тасвир мекунад.

«Ҳангоме ки дар ин ҳолати навмедӣ қарор доштам, ҳобе дидам, ки бар зехни ман таъсири амиқе гузошт. Дар ҳоб дидам, ки маъбадери мебинам, ки сӯи он одамони бисёре мешитофтанд. Танҳо онҳое ки дар он маъбад паноҳ меёфтанд, ҳангоми ба поён расидани вақт наҷот меёфтанд. Ҳамаи онҳое ки берун мемонданд, абадан ҳалок мешуданд. Анбӯҳи мардум дар берун, ки ба қорҳои гуногуни худ машғул буданд, онҳое, ки ба маъбад медаромаданд, истехзо ва тамасхур мекарданд ва ба онҳо мегуфтанд, ки ин нақшаи наҷот фиреби маккоронаест ва дар асл ҳеч хатаре вучуд надорад, ки аз он бояд канора ҷуст. Ҳатто баъзеро дошта медоштанд, то аз шитофтанишон ба дохили деворҳо ҷилавгирӣ кунанд.

«Аз он метарсидам, ки масҳараам кунанд, ва аз ин рӯ беҳтар донишам, ки то пароканда шудани издиҳом интизор шавам, ё то он даме ки битавонам бидуни он ки онҳо маро пай баранд, ворид гардам. Аммо ба ҷои он ки шумора кам шавад, афзун мешуд; ва аз тарси он ки дер нашавад, ман шитобкорона ҳонаамро тарк карда, аз миёни издиҳом роҳ кушодам. Дар изтиробӣ худ барои расидан ба маъбад, на издиҳоме, ки маро ихота карда буд, пай бурдам ва на ба он аҳаммият додам. Ҳангоме ки ба бино даромадам, дидам, ки он маъбади азимро як сутуни бузург ниғаҳ медорад, ва ба он баррае баста шуда буд, ки саҳт маҷрӯҳу хунолуд буд. Ба назар мерасид, ки мо, ҳозирон, медонистем, ки ин барра ба хотири мо дарида ва кӯфта шудааст. Ҳар касе ки ба маъбад медаромад, бояд назди он меомад ва гуноҳҳои худро эътироф мекард.»

«Андэке пеші Баррагоҳ курсиҳои баланддоштае буд, ки бар онҳо гурӯҳе менишастанд, бисёр хушҳол менамуданд. Нури осмонӣ гӯё бар чехраҳои онҳо медурахшид, ва онҳо Худоро ҳамд мегуфтанду сурудҳои шодонаи шукргузорӣ мехонданд, ки гӯё мисли мусиқии фариштагон буданд. Инҳо ҳамон касоне буданд, ки пеш аз Баррагоҳ омада, гуноҳҳои худро эътироф карда, бахшоиш ёфта буданд ва акнун бо интизори шодмононаи рӯйдоди пурфараҳе мунтазир буданд.»

«Ҳатто баъд аз он ки ман ба он бино даромадам, тарсе бар ман ғолиб омад, ва ҳисси нанг, ки ман бояд худро дар назди ин одамон фурӯтан созам. Аммо чунин менамуд, ки ман маҷбур будам пеш равам, ва оҳиста-оҳиста роҳи худро гирди сутун тай мекардам, то ба барра рӯ ба рӯ шавам, ки ногаҳон карнай садо дод, маъбад ба ларза даромад, нидоҳои зафар аз муқаддасони ҷамъомада баланд шуд, дурахшиши даҳшатангезе биноро мунаввар сохт, сипас ҳама чиз ба зулмати шадид фурӯ рафт. Ҳамаи он мардуми хушбахт бо он дурахшиш нопадид шуданд, ва ман танҳо дар даҳшати хомӯши шаб боқӣ мондам. Ман бо азоби ҷон бедор шудам ва базӯр метавонистам худро бовар кунонам, ки хоб дида будам. Ба назарам чунин менамуд, ки ҳалокати ман муқаррар шудааст, ки Рӯҳи Худованд маро тарк кардааст ва ҳаргиз боз нахоҳад гашт.»

«Чанде пас аз ин ман боз хобе дидам. Ба назарам чунин менамуд, ки дар ноумедии тамом нишаста, рӯямро дар миёни дастонам гирифта, чунин меандешидам: Агар Исо бар замин мебуд, ман назди Ў мерафтам, худро ба пойҳои Ў меандохтам ва тамоми ранҷҳои худро ба Ў баён мекардам. Ў аз ман рӯй намегардонд, бар ман раҳм мекард, ва ман ҳамеша Ўро дӯст медоштам ба Ў хизмат менамудам. Ҳамин дам дар кушода шуд, ва шахсе бо сурату симои зебо ворид гардид. Ў бо дилсӯзӣ ба ман нигариста, гуфт: “Оё мехоҳӣ Исоро бубинӣ? Ў дар ин ҷост, ва агар хоҳиш дошта бошӣ, метавонӣ Ўро бубинӣ. Ҳар он чиро, ки дорӣ, бигир ва аз паси ман биё.”»

Ман ин суҳанонро бо шодии баённопазир шунидам ва бо мамнуният ҳамаи дороии андак, ҳар як чизи резаи гаронбаҳои худро гирд оварда, аз паи роҳнамои худ рафтам. Ў маро назди зинапои нишеб ва ба назар сусте бурд. Вақте ба боло баромадан аз зинаҳо оғоз кардам, Ў маро хушдор дод, ки чашмонамро ба боло устувор нигоҳ дорам, мабодо сарам чарх зада, афтам. Бисёре аз дигарон, ки аз ин баромади нишеб боло мерафтанд, пеш аз он ки ба қулла бирасанд, афтоданд.

«Ниҳоят мо ба қадами охири расидем ва назди даре истодем. Дар ин ҷо роҳнамои ман ба ман дастур дод, ки ҳамаи чизҳои ӯро, ки бо худ оварда будам, тарк намоям. Ман онҳоро бо дилхушӣ ба замин гузоштам; пас ӯ дарро кушод ва ба ман фармуд, ки дохил шавам. Дар як лаҳза ман дар ҳузури Исо истода будам. Ҳеҷ имконе барои иштибоҳ гирифтани дар он симои зебо вучуд надошт. Он ифодаи хайрхоҳӣ ва ҷалолат наметавонист ба ҳеҷ каси дигар тааллуқ дошта бошад. Чун нигоҳи Ў бар ман қарор гирифт, ман дарҳол дониستم, ки Ў аз ҳар як ҳолати зиндагии ман ва аз тамоми андешаҳо ва эҳсосоти ботинии ман огоҳ аст.

«Ман кӯшидам, ки худро аз нигоҳи Ў паноҳ диҳам, зеро эҳсос мекардам, ки чашмони тафтишкунандаи Ўро тоқат карда наметавонам; аммо Ў бо табассуме наздик омад ва, даст бар сари ман ниҳода, гуфт: “Натарс.” Овози ширини Ў дили маро бо шодмоние ба

ларза овард, ки пеш аз он ҳеч гоҳ онро таҷриба накарда буд. Ман аз ҳад зиёд шод будам, ки битавонам суҳане ба забон оварам, аммо, аз эҳсосот мағлуб шуда, ба поёни пойҳои Ў сачдавор афтодам. Ҳангоме ки нотагон он ҷо меҳобидам, манзараҳои зебоӣ ва ҷалол аз пеши назарам мегузаштанд, ва ба ман чунин менамуд, ки ба амният ва осоиштаи осмон расидаам. Ниҳоят қувватам бозгашт, ва ман бархостам. Чашмони пурмуҳаббати Исо ҳанӯз бар ман буданд, ва табассуми Ў ҷонамро аз хурсандӣ пур месохт. Ҳузури Ў маро аз эҳтироми муқаддас ва муҳаббате тасвирнопазир лабрез мекард.»

«Роҳнамои ман акнун дарро кушод, ва ҳар дуи мо берун гузаштем. Ў ба ман гуфт, ки ҳамаи чизҳоеро, ки дар берун гузошта будам, боз бардорам. Пас аз он ки ин анҷом ёфт, вай ба ман ресмони сабзро, ки саҳт печонда шуда буд, дод. Ў ба ман дастур дод, ки онро назди дилам нигоҳ дорам, ва ҳар гоҳ меҳоям Исоро бинам, онро аз синаам бароварда, то ҳадди имкон дароз кунам. Ў маро огоҳ кард, ки нагузорам он барои муддати дароз печонда бимонад, мабодо гирех хӯрад ва рост карданиаш душвор гардад. Ман ресмонро назди дилам гузоштам ва бо шодӣ аз зинаҳои танг поён фаромадам, Худовандро ҳамду сано гуфта, ва ба ҳар кӣ во меҳӯрд, мегуфтам, ки Исоро аз кучо метавонанд ёфт. Ин хоб ба ман умед бахшид. Дар андешаи ман, ресмони сабз рамзи имон буд, ва зебоӣ ва соддагии таваққал ба Худо бар ҷони ман ба тадриҷ равшан шуд».

Testimonies, volume 1, 27–29.

Аз анҷоми ҷамъомади хайма дар Эксетер, аз 17 августи соли 1844 то 22 октябри ҳамаи сол, шасту шаш рӯз буд. Ин шасту шаш рӯз давраи эълони Нидои Нимашабро ифода мекунад, ва дар заминаи масали даҳ бокира, онҳое ки он вақт ин паёмро эълон мекарданд, намоёндаи онҳое мебошанд, ки равшан доштанд; ва онҳое ки он вақт ин паёмро эълон намекарданд, равшан надоштанд.

Дар масал, никоҳ дар аввали вақти таъхир ба амал омад. Никоҳи қонунӣ баргузор шуд ва сипас ҳама ба хонаҳои худ рафтанд ва мунтазир монданд, то падари домод қарор диҳад, ки оё иҷозат аст никоҳ ба таври комил амалӣ гардад. Хиёнат дар фосилаи байни никоҳи аввал ва маросими дуҷум дар нисфи шаб зино ҳисобида мешуд. Вақти таъхир ба он асос меёфт, ки падари домод дар тӯли муддате интизор мешуд, то бушинад, ки бо арӯс чӣ рӯй медиҳад. Оё ӯ ҳомиладор буд?

Вақте ки падар қарор дод, ки ҳама чиз омода аст, роҳпаймоии нимашаб оғоз ёфт; ва он шабона оғоз мегардид, то аз гармии сангини рӯзонаи Фаластин канорагирӣ шавад. Аз ин сабаб, аз хизматгорзанони арӯс, яъне аз бокирагони масал, талаб мешуд, ки ҳар яке чароғ ва захираи равшани худро омода дошта бошанд ва мунтазири нидои нимашаб бошанд, ки эълон мекард: роҳпаймой ба сӯи тӯй оғоз шудааст; зеро он бояд шабона баргузор мегардид. Дар Эксетер нидои нимашаб расид, ва ё ту барои ин роҳпаймой равшани кофӣ омода доштӣ, ё надоштӣ.

Вақте ки онҳо бо ин паём аз Эксетер баромаданд, онҳо қавмеро нишон медоданд, ки мӯҳр шуда буданд. Баъзеҳо равшани кофӣ доштанд, то 22 октябри соли 1844 ба маросими никоҳ дароянд, ва баъзеҳо надоштанд. Он шасту шаш рӯз як давраи вақтро ифода мекунад, ки дар он қавми Худо то дари баста шудани қонуни рӯзи якшанбе мӯҳр карда мешаванд. Агар онҳо

микдори дурусти равшанро медоштанд, онҳо ба воситаи имон ба Қудси Ақдос дохил мешуданд. Хоҳар Уайт ворид шудани қавми Худоро ба Қудси Ақдос дар айёми охир нишон додааст, ва дар таърихи алфои ӯ озмоиши маргу зиндагӣ дар робита бо ба воситаи имон ворид шудан ба Қудси Ақдос вучуд дошт. Дар айёми охир он яксаду чилу чор ҳазор озмуда хоҳанд шуд, ки оё онҳо ба воситаи имон ба Қудси Ақдос дохил мешаванд ё не. Ин боз як озмоиши маргу зиндагӣ аст.

Мо ин мавзӯро дар мақолаи навбатӣ идома хоҳем дод.

«Ҳангоми поксозии маъбад, Исо рисолати Худро ҳамчун Масеҳ эълон мекард ва ба иҷрои кори Худ оғоз менамуд. Он маъбад, ки барои маскани Ҳузури илоҳӣ бино шуда буд, пешбинӣ гардида буд, то барои Исроил ва барои ҷаҳон дарси айён гардад. Аз азал мақсади Худо чунин буд, ки ҳар мавҷуди офаридашуда, аз серафими дурахшон ва муқаддас то инсон, маъбаде барои сокин шудани Офаридгор бошад. Ба сабаби гуноҳ, инсоният дигар маъбад барои Худо набуд. Дили инсон, ки аз шарорат тира ва палид гардида буд, дигар ҷалоли Зоти Илоҳиро ошкор намасоخت. Аммо ба воситаи таҷассуди Писари Худо, мақсади Осмон ба анҷом мерасад. Худо дар инсоният сокин мешавад, ва ба воситаи ғайби наҷотбахш дили инсон боз маъбади Ӯ мегардад. Худо ирода карда буд, ки маъбад дар Ерусалим шохидии доимӣ бошад ба он сарнавишти волое, ки барои ҳар ҷон дастрас аст. Аммо яҳудиён аҳамияти он биноро, ки ба он бо чунин ифтихор менигаристанд, дарк накарда буданд. Онҳо худро ҳамчун маъбадҳои муқаддас барои Рӯҳи Илоҳӣ таслим накарда буданд. Саҳнҳои маъбади Ерусалим, ки аз ғавғои муомилоти нопок пур буданд, бисёр ҳақиқатан маъбади дилро таҷассум мекарданд, ки аз ҳузури ҳаваҳои шаҳвонӣ ва андешаҳои нопок палид гардидааст.»

«Ҳангоми пок сохтани маъбад аз харидорон ва фурӯшандагони ин ҷаҳон, Исо рисолати Худро эълон намуд, то дилро аз наҷосати гуноҳ пок созад,—аз хоҳишҳои заминӣ, шахватҳои худхоҳона ва одатҳои бад, ки ҷонро ғасад мекунанд. Иқтибос аз Малокӣ 3:1–3». Орзуи асрҳо, 161.

Пайғамбар мегӯяд: «Ман ғариштаи дигареро дидам, ки аз осмон назил мешуд, ва қудрати азиме дошт; ва замин аз ҷалоли ӯ равшан гардид. Ва ӯ бо овози пурзӯр ва баланд нидо карда, гуфт: Бобили бузург афтод, афтод, ва маскани девҳо гардидааст» (Ваҳй 18:1, 2). Ин ҳамон паём аст, ки аз ҷониби ғариштаи дуҷум дода шуда буд. Бобил афтодааст, «зеро ки вай ҳамаи халқҳоро аз шароби ғзаби зинокории худ нӯшонидаст» (Ваҳй 14:8). Он шароб чист? — Таълимоти козиби вай. Вай ба ҷаҳон ба ҷойи шанбеи аҳкоми ҷорум шанбеи козиб додааст, ва он дурӯғеро такрор кардааст, ки Шайтон нахустин бор ба Ҳавво дар Адан гуфт, — ҷовидонагии табиӣ ҷон. Хатоҳои ҳамчинси бисёреро вай дур ва фароҳ паҳн кардааст, «ва аҳкоми одамонро ҳамчун таълимот таълим медиҳад» (Матто 15:9).

«Ҳангоме ки Исо хизмати оммавии Худро оғоз намуд, Ӯ Маъбадро аз таҳқири қуфромези он пок сохт. Аз ҷумлаи охири амалҳои хизмати Ӯ поксозии дуввуми Маъбад буд. Ҳамин тавр, дар кори охири барои огоҳонии ҷаҳон, ба калисоҳо ду даъвати ҷудогона дода мешавад. Хабарҳои ғариштаи дуввум чунин аст: “Бобил афтод, афтод, он шаҳри бузург, зеро ки вай ҳамаи халқҳоро аз майи ғзаби зинои худ нӯшонид”

(Ваҳй 14:8). Ва дар нидои баланди хабари фариштаи сеюм овозе аз осмон шунида мешавад, ки мегӯяд: “Аз вай берун оед, эй қавми Ман, то ки дар гуноҳҳои вай шарик нашавед ва аз балоҳои вай насиб наёбед. Зеро ки гуноҳҳои вай то ба осмон расидаанд, ва Худо шароратҳои вайро ба ёд овардааст” (Ваҳй 18:4, 5).» Selected Messages, book 2, 118.